

בעזוהשי"ת

גלי מסכתא

הוכן ע"י ת"ח א' מיקירי ירושלים והופץ על ידי כולל עיון הדף

עיקר כללי מסקנת הסוגיות [ומקורות]

מיועד לאלו שלמדו הסוגיא לתועלת חזרה מקוצרת ושינון

מסכת זבחים

כללים לשימוש

[] = מקור או טעם הדבר
() = הוספת פרט או תוספת ביאור
להל' = להלכה (כמובן לא למעשה)
מדאו' = מדאורייתא
לרש"י = שיטת רש"י כשתוס' חולקין - ע"י בספר סיכומי גפ"ת את שיטת תוס' (וגם לעיקרי החידושים שבתוס')

בפעם הראשונה כדאי לדקדק מאד בדברי הסיכום כדי לתפוס מלא המובן לאור מה שלמדת בפנים הגמרא, ואח"כ לחזור בקלות הרבה פעמים שיהיו מחודדין בפיך.

נא להכניס השמטות החשובות בעיניך

נא להעיר הערות

כל הזכויות שמורות

תש"ס

כתובת להערות :

גפ"ת, רח' חזון איש 36

פניה"ק ירושלים תובכ"א

טל : 571-2016 (02)

פי"ב טבול יום

גמ' צח: - קב:

אין חולקין בקדשים - אונן, טמא בשעת זריקה [המקריב וכו' לו יהיה] (לאבא שאול - או בשעת הקטר חלבים [המקריב דם השלמים ואת החלב]),
אינו ראוי לזריקה (או לאכילה) - טבול יום, מחוסר כיפורים [המחטא אותה יאכלנה]
חוץ מבע"מ [כל זכר בכהנים] ובכור [ובשרם יהיה לך]
אונן בעי טבילה לאכילת קודש (הו"א ולר' ירמיה תלוי בהיסח הדעת) אבל לא לנגיעת קודש
האוכל שלישי של תרומה גופו נעשית שלישי ואסור באכילת תרומה ומותר בנגיעתו
אונן אוכל קדשים בלילה - בליל פסח: אידי דאכיל פסח [כר"ש דאנינות לילה מדרבנן],
מת בי"ג וקברו בי"ד דאין אנינות בליל קבורה
אונן אסור באכילת פסח - לר"י דאנינות לילה דאו',
אף לר"ש: לרב מרי - דלכו"ע אנינות לילה דאו' ומח' בליל קבורה,
אביי - במת קודם חצות, רבא - במת קודם ששחטו וזרקו [שלמים קרבנן]
אפי' לר"ע דמצוה ליטמא לקרובים, אבל לא אם מת אחר חצות י"ד ניסן
רבה בר רב הונא - ביום שמועה, ליקוט עצמות מותר בפסח [אכילה מעכבת] ובערב בקדשים
ביום קבורה אסור בפסח [רש"י - העמידו דבריהם אטו יום מיתה]
לרבי ליל יום קבורה מתאונן - רב חסדא - ואסור בפסח
אנינות לילה דיום מיתה - ר"י - דאו' [הן היום]
ר' נחמי' - דאו' [רש"י - חטאת ר"ח נשרפת מפני אנינות ולא המתינו לערב]
רבי ור"ש - דרבנן
דרש דרש משה - ר' נחמיה - טעה משה שבאותו יום מותר לאכול אף קדשי דורות באנינות ושרפיה
משום אנינות
ר"י ור"ש - טעה משה שהיתר אכילה באנינות בלילה וביום ובאמת שרפיה משום טומאה באונס
כי כן צוית - לר"י ור"ש - לרש"י - הותרה אנינות בו ביום
לר' נחמי' - שמואל - לרש"י - היתר אכילת מנחת ציבור
רבא - היתר אכילת מנחה (קדשי שעה) באנינות
כהונת פנחס - ר"י ור"ש - מיד,
ר' נחמיה - לר' אלעזר מזמרי, לרב אשי מששם שלום בין השבטים בימי יהושע
רב כ"א - משה היה כהן לחלוק בקדשים ולא לנגעים, אבל לא זרעו [בניו יקראו על שבט לוי, משה
ואהרן בכהניו]

רש"י ק:

לאביי אכילת פסח לא מעכב, אבל במת אחר חצות מותר לאכול בלילה -
דלמא ממנע ולא שחיט; לא יאמרו חז"ל ישחטנו ע"מ ליפסל

גמ' קג. - קד.

אין עור עולה לכהנים: פסול קודם הפשט לרבי, קודם זריקה לר"א בר"ש [עולת איש - שעלתה לאיש]
[ר"ח סגן הכהנים - חוץ מלא ניכר פסולו עד אח"כ (טריפה), לחכמים ולהל' - אפ"ה בשריפה]
ר"י - עולת הקדש: מותר אשמות [כמ"ד לקיץ המזבח, רק העולה ראשונה]
אבל למדרשו דיהוידע הכהן - לכהן [אשם לכהן],
מתפיס עולה לבדק הבית [לכו"ע העור בעי פדייה מדאו'],
הזכרים של מקדשי נכסיו לר' יהושע דהן עולות
[חל על העור קדושת בדק הבית דאינו ראוי למזבח]
ריה"ג - עולת גר שמת בלי יורש

יש עור לכהנים בכל ק"ק [ק"ו מעולה דאין להם בשר, אשר הקריב, בכ"מ העור הולך אחר הבשר]
בעולה שלא לשמה [עור העולה (יתור)]

רבי - זריקה מתיר העור שהופשט בפנ"ע [כר"א דאם אין בשר יש דם, מודה ר"ש בעור דלא מפסידים
הכהנים (לרש"י - אפי' באבוד ושרוף אע"ג דלא מרצה)]
ור"א בר"ש חולק [כר' יהושע - אם אין בשר אין דם]

פסול אחר זריקה בבשר שלא הופשט - רבי - העור כבשר, ר"א בר"ש - עור לכהנים
ר"ע, להל' - בכור שנשחט במומו ונמצא טריפה - עורו מותר לכהנים

רש"י קד.

שריפת קדשים רק כשהובא לעזרה ונפסל לאחר שחיטה

גמ' קד: - קו.

טומאת בגדי עוסקי פרים הנשרפים - ת"ק - משיצאו מעזרה
ר"ש - משיוצת האור עד שניתך הבשר, לת"ק דברייתא - עד אפר

פסולי פרים הנשרפים אינן מטמאין בגדים
פסול לפני זריקה - שריפה בבית הדשן בעזרה, צד א' בלוי - פסול יוצא בהר הבית
לאחר זריקה - ר"נ - בהר הבית, לוי - בעזרה
לאחר שיצאו - בהר הבית

ספק אם יש פסול לינה או יוצא בבשר פרים הנשרפים

יצא מעזרה חצי פר הנשרף עם רוב אבר - ספק אי נחשב כרוב יוצא (ב"ח לרש"י - לא - לא אזלינן בתר רוב
אבר המחובר)

ספק אם הולכים בתר רוב גברי הנושאים שיצאו

יצא הפר מעזרה ולא הגברי - בגדיהם טהורים [ואחר יבא אל המחנה]

פר הנשרף שיצא וחזר - העומדים בחוץ ואוחזו במקלות ספק אם נטמאו

הפרים עצמם אינם מטמאים בגדים בנגיעה אלא אוכלין ומשקין
ולר"מ - אף שעיר המשתלח מחיים [סופו לטמא טומאה חמורה]
אבל לא כשעדיין בפנים [מחוסר יציאה כמחוסר מעשה]

מקום שריפת הפרים - ר"א, ר"ש - מזרחה של ירושלים [ג"ש לפרה אדומה]
רבנן - צפונה של ירושלים [רש"י - כל מעשה חטאת בצפון]
לריה"ג צריך שכבר נקרא "מקום שפך הדשן", לראב"י צריך מקום מדרון - משופך

נבלת עוף טהור לא מטמא אוכלין כשמונח על ארעא (לרש"י - כלל)
אלא מטמא בפיו, בידו [מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה], לר"מ מאכלין של כזית,
לרבנן - כביצה [בעי מידי דחזי לטומאה]

נבלת עוף טהור אפי' לר"מ, חיבורי אוכלין ע"י משקין לטומאה קלה - אין מונין בהן ראשון ושני

רש"י קה:

לרש"י - משקין (אפי' ע"י ניצוק) מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא אחרים